

זוכה אצרים

על החיים ועל המוות

ייתן לי חצי מסכום הזכייה. הבחור הציע לי להתקשר למישרה והוא בינתיים יעמוד ליד הדוכן, כדי שהמוכר לא ייכרה. התקשרתי למישרה. הם הגיעו אחרי שלושת ימי שעה. בינתיים מוכר מיפעלהפיס אסף את כל הכרטיסים ורצה לסגור. התחילה התקלה ליד הדוכן: המוכר התחיל לצעוק שיעזבו אותו כי הוא חולה לב. והוא גם לקח כמה כדורים. בינתיים הוא גם הספיק להעלים את הכרטיס הזוכה.

כשהמישרה באה למקום, הם עשו עליו חיפוש, אבל לא מצאו את הכרטיס. הם לקחו את שנינו לתחנת המישרה. שם הוא הכחיש בכלל שזכיתי, והראה לשוטרים כרטיסים אחרים לגמרי, שבהם לא היתה הזכייה הגדולה. ניגשתי למיפעלהפיס והם אמרו לי כי מסרו את כל המידע שבדיהם למישרה. המישרה חוקרת, ואני בינתיים לא קיבלתי את הפרס המגיע לי.

אני מתכוונת ללכת עם העניין הזה עד הסוף. אני לא מתכוונת לוותר לו. אני בדרך-כלל לא קונה פיס, רק פעם ביובל, כשאני נמצאת עם חברות. אף פעם לא הרווחתי פיס, חוץ מהפעם הזו, ואני מקווה לקבל את הכסף המגיע לי.

עיתונות

כמעט 120

השבעות. אנשים נסגרו בשבוע ה-119 לקיומו

המקור העדי על החיקוי. בספטמבר 1981 עמדה קבוצת מוניטין מאחורי שבועון חדש, אנשים. שכשמו כן היה הוא אמר לחקות את השבועון האמריקאי פופל, שבועון רכילות שרמתו נמוכה, מחירו נמוך, והוא ניתן לאחת במקום עורך בכתב-יכול. באביב 1983 הגיעה תפוצת אנשים לשפל. אחרי משאומתן עם כמה גורמים, רכשו את העיתון יעקב אלון, המזל של להיטון ומשקיע נוסף. כעורך אנשים מונה יגאל גלאי (31). גלאי, שהוא מחברם של כמה ספרים (סתיו 69 היה גשום) שנמכרו היטב, האמין בכוחו לחלק את אנשים מהבוקר. גלאי קיווה שעתידו ימלא חלל של שבועון שאינו פוליטי, ושיקראו בו גברים ונשים גם יחד. ואו פרץ המשבר הכלכלי שהחמיר מיום ליום. המזל נותר ללא חמצן פיננסי ותנאייהאשראי הפכו בלתי נסבלים.

ביום הרביעי שעבר נפל הפור. גלאי כינס את עובדיו, שרק שלושה מהם עבדו במשכורת מלאה, והודיע להם שהגליון ה-120 לא יופיע בדוכנים.

במדינה

ידיעת הארץ

הרכבת התורנית

ביצד מבלים עם צברית וכיצד נוהגים בתל-אביב

כאשר חיים וייצמן, הנשיא הראשון, נשאל אם צריך להיות מטורף כדי להיות ציוני, השיב: "זה לא חיוני, אבל זה עוזר". זאת היא, בערך, גם דעתו של ליאון פיין, עורך-דין תל-אביבי, שעלה מארצות-הברית לפני 23 שנים, והחליט החודש לשפת את כל המעוניינים בחווייה הציונית ובחיים בישראל.

זאת ארץ, שבה קבע הראשון-לציון לשעבר, הרב עובדיה יוסף, כי הפאלאשים (כאתיופית: הורים) הם לא רק יהודים טובים, אלא אפילו יוצאי שבת דן האבור. זאת ארץ, שבה יותר ממחצית הרופאים בקופות-החולים הם עולים חדשים מברית-המועצות, ובה מדפיסים יותר ספרים חדשים לשנה (יחסית למיספר התושבים) מאשר בכל מקום אחר בעולם. להוציא את ברית-המועצות.

מי הוא מיוזרחי, אלה הן שלוש מתוך 8 העובדות, שאותן כינס פיין במדריך שימושי לעולה האנגלר סאכסי, אשר יצא לאור באנגלית בהוצאת מסדה (וששמו, בתרגום חפשי, האם אפשר להכיר את ישראל האמיתית?).

פיין החמיץ מעט מאוד, מסביר אפילו כיצד זה לטוס באל-על, לצאת לבלות עם צברית, לנהוג בתל-אביב.

רכיחיים

מי ישלם לשולח?

בראי לשלם תמורת כרטיס

הפיס לפני שלוקחים אותו

שולה אצרים, תושבת קרית-שלום שליך תל-אביב, עדיין המומה ממה שקרה לפני כמה ימים. סיפורה שולה:

הייתי בכתים, ברחוב בלפור, שם, ליד בית מס' 49, יש דוכן של מיפעלהפיס. השעה היתה בערך 5 אחרי-הצהריים, ואני הייתי לבדי. החלטתי לגשת לדוכן ולקנות כרטיס

מדריך פיין

מפסגות הלבנון לחומות ירושלים

חישי-גד. קניתי כרטיס אחד, גירדתי אותו וזכיתי בכרטיס חינוך. לקחתי עוד כרטיס, וגם הוא זכה בכרטיס השלישי הרווחתי 300 שקל, והחלטתי לקחת תמורתם כרטיסים נוספים. גרדתי את כולם ולא זכיתי בכלום.

אמרתי למוכר: אני לוקחת עוד כרטיס אחרון, על החיים ועל המוות, ואם לא אזכה בכלום — אשלם את תמורתו (75 שקלים).

לקחתי כרטיס נוסף. המישחק הוא, שאם מוצאים סיפורה שחוזרת על עצמה שלוש פעמים, זוכים בסכום שמופיע בראש הכרטיס. על הכרטיס שלי היה רשום 750,000 שקל. גרדתי את הכרטיס וראיתי שיש שם שלוש פעמים הסיפורה 4.

נדהמתי. הסתכלתי על הכרטיס, והראיתי אותו למוכר ואמרתי לו: אני חושבת שהרווחתי. המוכר לקח מירי את הכרטיס, הכניס אותו לכיסו ואמר לי: "את עוד לא שילמת בשביל הכרטיס, אז הכרטיס שייך לי ואנחנו נתחלק בסכום חצי-חצי".

לא מוותרת. לא ידעתי מה לעשות. הייתי לבדי. הוא אמר לי שהוא ילך למחרת למיפעלהפיס ויביא לי חצי מסכום הזכייה. כמובן שלא האמנתי לו.

יש לו גם כמה גילויים, שאולי רואים רק בעיניים אמריקאיות. לדעתו, למשל, אפשר לראות, ביום של ראות טובה, מהמיצפה שעל הקומה ה-34 של מיגדל שלום התל-אביבי, את פיטגורס הרייחלבנון בצפון ואת חומות העיר העתיקה של ירושלים במזרח.

יש לו גם שאלות ענייני, למשל, כיצד אפשר לקרוא ליוצאי תוניסיה ומארוקו "מיוזרחים", שעה שארצות המוצא שלהם נמצאות בין קווי-אורך הרבה יותר מערביים מאשר פולין והונגריה, שתרמו כמה מאות אלפי ישראלים, הנחשבים מערביים רווקים? **הכרטיס לא ירוק.** המדריך גם כולל מילון מונחים שימושיים, החל ממיסים (מגוחכים; הגבוהים בעולם; 70% מן ההכנסה הלאומית, והרבה יותר מאשר בשוודיה, שהיתה במקום הראשון מבחינה זאת עד לפני כמה שנים, אבל שבה ההכנסה הממוצעת לאדם גדול פי שניים-שלושה מאשר בארץ ובה אחוז המיסים מן ההכנסה הלאומית מסתפק, בכל זאת, רק ב-55%) עד רכבת (נסללה בימי התורכים), ונראית כהתאם) ועד תאריכים (בראש העמוד הראשון של ה"גרסולס פוסט" אפשר למצוא בכל יום את שלוש התאריכים השימושיים של ישראל: המקובל, הגריגוריאני, העברי והאיסלאמי).

פיין, האוהב לבלות את

משוהו כמו גוף כזה בצבע חום, נוטה לשחור.

את החשיש שמתי אצלי בכיס. לקחתי אותו ליחידה. עישנתי אותו. עלינו לגג העמדה ועישנו. לא היינו בשמירה.

עשרה אנשים שריכרו על כך שקיבלו או לקחו.

כל אותו זמן היו לי כאבים באזניים. לא נסיתי להתחמק אף פעם. אפילו הייתי מנסה להצטרף לעור פעולות. המ"פ ידע את זה. סרן חגי אבירון ידע.

..אמרו להוציא להם את החשק.

כישוט, לבדוק יסודי להרים גלגלים,

לקחת דקר בריפוד. לא רק לונדון!

סיפר עדהתביעה שלמה אבירון:

אני מכיר את הנאשם. הייתי איתו כסיר. שמעתי שסיפר שלקח מישקפיים ושעון מאיזה רכב. איך התרשמת? הייתי אריש. דברים אלו לא עניינו אותי.

את בואני לא ראיתי לוקח משהו מערבי. שמעתי על אחרים שלוקחים דברים במחסומים. שלושה, ארבעה חיילים. זו היתה מן תופעה כוזב בקרב הפלוגה.

החברה היו קונים בלבנון שתיה, סיגריות, משקאות ודיבריי-אוכל, המפקדים ראו שקנו, ולא אמרו. היו מיקרים שהעירו והיו מיקרים שלא העירו. לא שמעתי אף פעם שהענישו מישהו ללא שמעתי.

במחסומים בדקנו רכבים של דרוזים

החברה היו נוהגים לקנות דברים מפקדים. היו קונים סיגריות תוצרת-חוז, באים לפלוגה ומוכרים.

זו היתה פעם ראשונה שעישנתי אותה פעם לא ערבבתי. רק שרפתי את זה. אני יודע אמרו לי שצריך לשרוף שרפתי. רק החומר נשרף, ואז ביטון שם החומר בתוך הסיגריה. ועישנו.

לגבי המישקפיים: הם היו על מרף השימשה של הרכב. שאלתי את הנהג כמה זה. הוא נתן לי את זה ונסע. לא ברח. נסע. הוא לא נסע מפני שפחד ממני. אין לו מה לפחד. בדרך-כלל, במחסומים מתנהגים די טוב, בחביבות. מחלקים לנו טרנוויסטורים. לפעמים אנשים לקחו.

לגבי החומר (החשיש): ביטון אמר לי לשרוף. היינו בלחץ. מאז שהגענו

..ראיתי ליד השימשה הקידמית

מישקפי-שמש. נהג המכונית אמר לי:

קח! הוא נתן לי את המישקפיים ונסע!

ונוצרים. מתנות כמו בקבוק-שתיה לא קיבלתי. הציעו מטבעות, טרנוזיס-טורים. לא ראיתי מישהו מקבל.

חייל מאוד שקט וממושם

דונו של ששון טרבולסי: אני צנחן. מכיר את הנאשם. אני הייתי שומר על גג העמדה. היינו שלושה: אני, בואני ומיכאל ביטון. אני הייתי שומר על הגג. השניים האחרים עלו ביחד לעמדת השמירה. אותה פעם עישנו סיגריות. לא יודע מי הכין את הסיגריות. בשמירה בדרך-כלל אסור לעשן. לקחתי שאכטה. הרגשתי קצת טעם משונה. לקחתי פעם אחת, הפסקתי כי אמרו לי שזה חשיש.

לשאלת אב בית-הדין מוסיף טרבולסי: "גישפפתי על סיוע בבזיה, לא בקשר לחשיש."

למוצב היינו בלחץ. ישנו עם בגדים ועם נעלים. מישקפי-רייבאן הפך לסטייל. אנשים לקחו סטייל של מפקד. רוב החיילים היו הולכים עם זה.

..הייתי אדיש. לא עניין אותי!

דונו של מפקד הפלוגה: ההוראות היו לא לנהוג באדיבות במחסומים. פשוט לנדרג להם. כי היו מחסומים שלא רצינו שיעברו שם. לכן אמרו להוציא להם את החשק. פשוט לבדוק יסודי. להרים גלגלים, לקחת דקר בריפוד לא רק במטרה לנדרג.

גם אני קניתי סיגריות, משקאות. היום אסור לקנות את זה. כשהגעתי למחסומים כולם הכירו אותי בשם. היו נותנים לי שם. אם הייתי מקבל, הייתי

..סיפתי שאנבתי שעון ומישקפיים. לא

רציתי לערבי נסך כדי לקבל משהו!

מפקדו של הנאשם, סרן חגי אבירון:

הייתי מפקדו במשך 14 חודשים. הוא חייל מאוד שקט וממושם. היה לו קושי. מרבית הפעילויות הן גופניות והיה לו קשה ללכת. יש לו עדיין סיכוי ללכת לקורס מכים.

כאשר הגיעה שעת הסיכום, ביקש סניגורו, של בואני, עורך-הדין שלמה נחשון, להקל בדין. "בואני בא מרצונו, הודה, התחרט בבית-המישפט". גזר-הדין: חמישה חודשי מאסר, מהם שניים בפועל.

עשיר מאוד. הציעו סיגריות חופשי. פעם אחת טרנוויסטור. לא רציתי.

עדהתביעה. מיכאל ביטון, סיפר:

אני מכיר את הנאשם. שירת איתי. הוא עישן איתי ביחד. עישנו את זה במיכני עמדת-השמירה. את החשיש אני הבאתי. הייתי במחסום בלבנון. היינו עוצרים רכבים לבדיקה. עצרתי אותו. תחילה הציע לי חתיכה גדולה של חשיש תמורת שכפ"צ. סירבתי. אחר-כך הוציא מכיס המיכניסטים חתיכה קטנה, גודל קטן, זה היה בתוך שקית עם ניילון שקוף. בפנים היה